L'ESPORTIU

EDITORIAL 9 novembre 2021 14.40 h

L'EDITORIAL

Pirineus-Barcelona 2030: prou dilacions

Demà es presenta un manifest de la plataforma Stop Jocs Olímpics, que té com a objectiu treballar contra la candidatura Pirineus-Barcelona 2030 i que s'ha ocupat convenientment que se sàpiga que entre els signants del manifest hi ha un referent mundial dels esports de muntanya com Kilian Jornet que, això sí, intervindrà des de Noruega, on viu fa anys.

Més enllà de la distància enorme que separa Jornet de les coordenades del moviment olímpic, el seu posicionament és rellevant, ha de ser escoltat i haurà de motivar reflexions. Però dit això, el que ja no admet més espera és la decisió, i rere la decisió hi ha la democràcia. El govern ha pres la determinació de sotmetre la candidatura a consulta popular als territoris afectats durant el segon semestre del 2022, mesos abans de l'elecció de la seu olímpica. Ja fa tard, perquè tantes inconcrecions i dilacions –que no són tant d'ara com d'etapes anteriors– han donat ales i temps per organitzar-se als contraris al projecte.

En qualsevol cas, sense un consens mínimament sòlid –i la consulta pot ser un bon element d'anàlisi si té una participació significativa– la candidatura estarà tocada de mort. El govern i els favorables al projecte tenen uns quants mesos a davant per desmentir les acusacions de Stop Jocs Olímpics i convèncer el territori que el seu projecte és transparent, s'adaptarà a les prioritats que intuïm per als pròxims anys, és viable tot i les previsions d'escalfament global per al 2030 i, sobretot, rep-

resenta una oportunitat de futur per al Pirineu tant a nivell de millora d'infraestructures –les línies de tren fan vergonya, algunes carreteres també i continuen havent-hi massa zones sense cobertura telemàtica decent– com d'oportunitats de vida més enllà del model turístic de masses. De moment, els proactius són els detractors, els *anti* els estan passant a davant.

Si la decisió acaba sent renunciar als Jocs, no s'ha de perdre de vista la creu del problema: el Pirineu és un territori envellit, en despoblació continuada, mal comunicat, precari en serveis, d'economia encara poc desestacionalitzada i d'oportunitats de vida escasses per als joves. Per dir sí als Jocs, s'ha d'exigir que la cita olímpica serveixi per encarrilar sortides a aquestes problemàtiques. Però si la decisió és no al 2030, quin serà el pla B per a les pròximes dècades? Ja es veu quins resultats està donant el no a tot sense un model alternatiu que ha practicat Barcelona en els últims temps: en termes d'esport, ha passat de ser capital mundial a residual. Tot, sense perdre de vista que en els cercles de poder de l'Estat espanyol es freguen les mans cada vegada que afloren dubtes en el projecte olímpic d'hivern perquè si decau serà el moment de reactivar la candidatura de Madrid per als jocs d'estiu. I allà, ni consulta popular, ni participació ciutadana, ni canvi climàtic ni beneficis compartits amb el territori.

La manera de fer a Catalunya és diferent, i és bo que sigui així. Com en l'ampliació de l'aeroport, cal la màxima transparència, informació detallada i decisions participades i corresponsables entre administracions i ciutadania. Els anuncis de pluges de milions pel broc gros s'han convertit en un insult a la intel·ligència de la gent, que cada dia les passa més magres. Però per sobre de tot, cal enfilar l'agulla, en un sentit o l'altre.